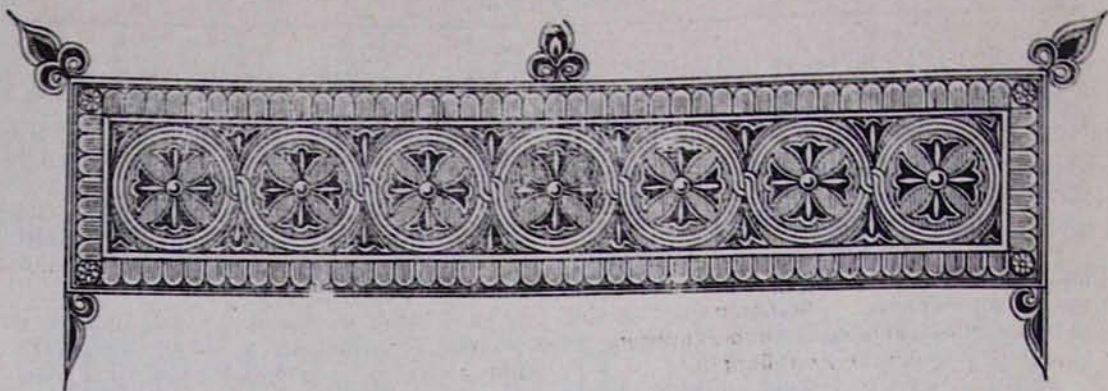

ԷԴՈՒԱՐԴԱՍ ՄԵԺԵԼԱՅՏԻՍ

ԽԱՉՔԱՐԵՐ

Կոիվ, արհավիրք, արյան հեղեղում
Ու կյանքի հատաչ...
Մարդը գնում էր, մնում էր տեղում
Քարակոտի մի խաչ:

Արծիվ է ասես, արծիվ թևավոր
Դարերից եկած այս խաչքարը հին...
Ելնում է իմ դեմ, ափսիսում ինձ խոր՝
Նման Հարության հրաշք լեզենդին:

Նա թափ է տալիս թևերն իր քարե,
Դարերից եկած մուծը թոթափում,
Եվ կրծքի վրա մեարդայան տառեր՝
Հավիտենության երկինքն է չափում:

Նա իր թևերը երբեք չի ծալել
Սրերի դեմ քիրտ ու սև կապարի,
Նա իր թոփչով մահն է տապալել,
Որ ապրի կյանքի խորհուրդը քարի:

Նա իր հալացքով կառչել լագուրին,
Ամպերի մեջ է թևերը քացել,
Կտրել է արյան ծովերը խորին,
Արտաաութների ծովեր է անցել:

Խարազանվել է նա կայծակներից,
Ծանթերի քացած վերքերից այրվել
Եվ սակայն երբեք չի ընկել վերից,
Օտար ոտքի տակ նա չի ծվարել:

Խաչքար չէ սա, ոչ, արծիվ է քարե,
Նրա ոլորտը կապույտն է վերին,
Նա սավառնել է դարեր ու դարեր
Եվ սավառնելով, հաղթել եղեռնին:

Ծերմակ լեռներից գետերը արյան
Թափվել են գիրկը խավար անհունի,
Եվ Հայոց աշխարհն այս քաղմաղարյան
Հատնել է ահա իբրև մոր Փյունիկ...

Թարգմանություն՝
Վահագն Դավթյանի

